

ԹԱԽԻԾՔ ՀՈԳԵՀԱՌԱԶՔ

ԱՌԽԱՄՐԵԱԼՆ ԾԱՂԿԱՓԹԻԹ ԿԵՆՕՔ

Հ. ԱՔՐԱՀԱՄ ԱՊՏԱԼԵԱՆ

Ի ՀՐԱԺԵՇՏԻ ԻՒՐՈՒՄ

Ի ԾՆՈՂԱՅ ԵՒ Ի ՀՈԳԵԿՑՈՐԴ ՄԵՐՁԱՌՈՐԱՅ

ՉԱՅՆ՝ որ ի հնումն երբեմն հընչեաց երկնաբարբառ հրաւիրանօք՝
« Ե՛լ օն ազանց հայրդ Աբրահամ ի հայրենիդ քոյ յաշխարհէ,
Եւ ե՛կ յերկիր զոր քեզ ցուցից », յերկիր արարար վեհից բաժին,
Դոյն ձայն վերբստին զանխուլ խօսեցաւ:

Ձայն հոգեհար՝ իբրեւ ըզսլաց յաղեղանէ շեշտ ի թիրախ՝
Թափ ընդ սիրտ էանց յառոյգ կենացն ի տիս գարնանազուարթ
Ապտալեան զարմին սերունդ՝ համանուն Հօրն Աբրահամու,
Եւ զնորս ի հընոյն փոխեաց ի պատկեր:

Գօտեպինդ ի հատանել ահա զուղին ըսկայական,
Պատրաստագոյն քան զԵղիպէ՝ զհամբոյր ծնողացն իսկ ոչ հայցեալ,
Պատանի տիովք՝ հոգւովն իւր խելամուտ իբր հինաւուրց,

Գործէ զքայլափոխս ըզհետ կոչողին:

Բահէ, քանի՛ պարաւանդից սըրտի սարիս սիրահիւսկէն
Կայր իւրեւ նրմա, քանի՛ քամել մըրուրս բաժակաց,
Ոյց դառնագին են ումպք, այո՛, մատուրակեալք թէպէտ յերկնից,

Հաղորդք խառնելոյն ի Գողգոթայն վեհ:

Լալահառաչ կեղերջանօք զհետ նորին հայր և մայր հեծին . . .
Այլ գոչաւոր քան ի նոցուն ձայն՝ լըսելիք իւր շականջին . . .
Անջըրպետեն զաչս երկուստեք լերինք և դաշտք և ծրփուն ծովք,

Յըմեծ հեռաստան կալեալ իւր դադար:

Աստ հոգեկից խանդաղատանք՝ արենակցացն յառնեն փոխան.
Մըտօքն ի խորս ինքն երկրաւոր իմաստութեան լեալ հետամուտ,
Սակայն սըրտին ի գերամբարձ յալս եթերաց վերանեմէ.

Եւ սլացք սըրտին զէն զմտաց թըռչանօք:

Հաւատարիմ կացեալ վերնոյն երկնազդեցիկ հրաւիրանաց,
Երբակի Ուխտից նուիրմամբ ձօնէ նախ զանձն իւր յողջակէզ,

Եւ ի կըշիւ՝ օծմամբ կընքին ճակատ եւ ձեռք նորին յերկնից,

ի սուրբ նըւիրան վեհին Սեղանոյ:

Ի տենչալին յայն ի տօնուտ աւուր կենացն իւր անձկայրեաց,
փառազգեստեալ նափորտապատ կալով ի Բեմն աստուածանուէր,
Եւ յայտնագոյն եւս անդ՝ ի Լուր վանգից նախկին իւր ձայնատունն,

Գոչեաց սըրտագին եւ ինքն առ Կոչողն.

« Որ յաղածրի տիոց իմոց ի սէր քո զիս խանդավառեալ,
Բորբոքեցեր զեռախարոյկ՝ սըրտիս, մրտացս եւ ըզհոգոյս՝
Ըղձիւք ըզքեզ տեսանելոյ, Մովսիսաբար արդ պաղատիմ,

Հապ'օն ցոյց, անձկամ, եւ զգէմարդ Թագուն »:

— « Այլ մըսեղի մարդոյ չիք հնար՝ տեսեալ զիս՝ կեալ դեռ եւս ի կեանս »:

— « Ո՛հ, բարձ դու բարձ օն զկեանս յինէն, ա՛ռ զվարագոյր մարմնոյս ի բաց,
Զի մի՛ հայել դեռ յառաւիրս առօրէից դարձցին աչկունքս

Ի գնալս իմ ի բաց ի Սուրբ Սեղանոյ »: . . .

Ընդունելի գրտան Թախանձքն, եւ երկտասան Պատարագացն
Ի լրումն՝ Երկինք հատին զվըճիո՝ կոչել վերնոյն զինքն ի վայելս,
Անդ ըզյաւերժ մատուցանել նո՞ր երիցակցաց քսան եւ չորից՝

Ըզպաշտօն հանդէպ Գառնին Սատուոյ:

Կոչմանն ի Լուր՝ դէմք ժրմտագին, Թէպէտ մարմնով չարչարակիր,
Վերելակեաց ի Հաւատոց կառս, ամրապինդ ի Յոյս, ի Սէր,
Եւ յանիւս անդ գիւ ի գիւ բառահոլով Ուխտից կրօնին,

Սուրհայր հատանէր զերկնից ասպարէզ:

Քառասըմբակ դոժմեն նըժոյգքն Համբերութեան, Վըշտակութեան,
Անձնանըւէր եղբայրական սիրոյ, Վարուց ամբժուութեան,
Զերասանակ նոցին ուղղէ ինքն Աղօթիւք եւ ձըգնութեամբք,

Եւ ձայն զայս յետին տայ սըզացեւոցս.

« Ողջամբ միասջիւք, Հարք եւ Եղբարք, ողջո՛ն ծնողացս յինէն տաջիւք,
Յերանաւէտ կենդանութիւն կոչեալ՝ թողում զաղցաւոր կեանս . . .

Ո՛հ, ականել ես չըկամիմ՝ որում սիրէն զիս՝ զարտասուս,

Այլ վեհի բաստիս լերուք խըղապկիցք »:

— « Հապ'օն, ողջամբ երթ, սիրելի հոգիդ, ի ձայն զքեզ Կոչողին,
Այլ մի՛ յուշոյդ անկցին նըշխարքդ աստէն աւանդ թողեալ յերկրի,
Ոչ լոկ մարմնոյդ նըշխարք, ոյց կայ զգնուլ ըզձեւ զանապական,

Այլ սըրտի սիրոյդ նըշխարք հոգեկիցք:

« Եւ որ զըտարդ հաւատարիմ զճեռ Կոչողին երկնաւորի,
Հաւատարիմ լեր օն ձայնի եւ կոչողացս ըզքեզ յերկրէ.
Մէն միում իղձք են հոգեսլաց, ծնողացդ, եղբարց, քերցդ ըստ մարմնոյ,

Եւ ըստ հոգւոյ Հարցդ եւ Հարազատաց »:

« Էն են եւ իղձք տառապելոյ երկրին՝ ուր ազգ քոյին հեծէ,
Էն համասփիւռ ընդ դիր եւ տար ցըրուեալ որդւոց հայ հայրենեաց.
Հրեշտակ յերկինս աղերսարկու զքեզ հաւատամք յըղեալ ի մէնջ,

Զերկնից ողորել զաջ արդարաւորս:

« Էն եւ իմոյս, ո՛հ, սեփական իղձք, զորս ի քոյդ մեծծեալ շիրիմ,
Եւ ի կայլակլս լուսաշիթ արտասուածիւ ծաղկանց հիւսկէն,
Իրր ըզպըսակ յեւում ի դիր հանգըստեան լուռ դամբարանիդ . . .

Առ որում տըքնիմս՝ յարդեանցն ի հանդէս »: